

Kajpak nudim ljudem tudi nekaj veselja: ob praznikih, ob kolinah... Tudi koristim jim marsikod. Kdaj bi popravili vse, kar polomijo poleti, kdaj bi pozašili svojo strganijo, če bi jim jaz ne dala priložnosti? Polju dajem novih moči, ljudem pa tudi. Moj zadnji sneg imenujejo ljudje »beraški gnoj«. Ime sicer ni lepo, a očitno dokazuje mojo dobrotljivost.

Pa je že tako: Desetkrat bodi ljudem dober in enkrat se jim zameri, pa bodo pozabili vse dobrote. Jaz to dobro vem. Ne zamerim jim pa ne. Kakršna sem po božji volji, taka sem in taka ostanem. Ljudje naj pa godejo ali me hvalijo, kakor jim drago.

Bogumil Gorenjko:

Kar naenkrat!

Kar naenkrat
rože so zveneje,
kar ponoči
ptičke odletele
so na jug.

Kar naenkrat
je zbežala vesna,
kar ponoči
prišla spet je resna
k nam jesen.

Kar naenkrat
pesem je vtihnila,
in kar čez noč bo
zima pobelila,
hrib in dol.

Janko Polák:

Bolnik.

Noč je tiha... Vse že mirno spi.
Ob otroku mati mlada bdi.
Tri noči že ni zaspala,
tri noči je prejojala.

Pa zapoje pesem plič skovir
in preplaši tihi nočni mir...
Kvišku kot začeta plane mati,
pade k zibelci: „Moj otrok zlati!“

Hvala Bogu!... Otrok še živi!
O mater zre utrujenih oči —
Hvala tebi, Mater Dolórosa:
šla sta mimo smrti in gróza.

